

З ранняга дзяцінства яна хацела стаць артысткай і вось цяпер лунае пад купалам цырка... Анастасія ДОНЧАНКА вучыцца на чацвёртым курсе завочнага аддзялення Віцебскага дзяржаўнага каледжа культуры і мастацтваў на рэжысёра абрадаў і свят, не любіць гаварыць пра няўдачы і не ўяўляе жыцця без сваёй працы.

— У дзяцінстве вы пачыналі з гімнастыкі...

— У яе прывяла мама. Я была зусім маленькая, гады чатыры. Але з гімнастыкай у мяне не склалася. Я была вельмі жвавым дзіцем, мне хацелася дзесьці павісець, нешта зрабіць экстрэмальнае. У адзін дзень ціхенька ўцякла на кольцы, пакуль гэтага не бачыла трэнер, але, на жаль, стукнулася, пайшла кроў з носа. На мяне, вядома, наварыліся, расказалі ўсё маме.

І я адмовілася прыходзіць на трэніроўкі.

Затым былі танцы і нават тэквандо, але і з гэтым не склалася. А вось у цыркавай студыі было куды цікавей. Вядома ж, я зрабіла ўсё магчымае, каб застацца ў ёй, і займалася да самага свайго паўналецця. Дарэчы, бабуля жартам называла мяне цыркачкай яшчэ з дзяцінства. Як бачыце, мела рацыю. (Смяецца.)

— І як развівалася цыркавая кар'ера?

Свой выбар

ПАД КУПАЛАМ МАРЫ

— Вядома ж, не адразу, бо такіх артыстаў дагэтуль у нашай сям'і не было. Прыгадваю шматлікія трэніроўкі, часам даводзілася нешта вучыць і самай: калектыў складаўся з сарака-пяцідзесяці дзяцей і толькі аднаго трэнера і харэограф. Я назірала за гімнасткамі, глядзела відэа... У 12 гадоў ужо на сто працэнтаў ведала, кім стану ў будучыні і дзе хачу працаваць. У 16 гадоў цудоўным чынам трапіла ў цырк Дар'і Касцюк. Вось там і пачалася мая цыркавая кар'ера. Былі змешаныя эмоцыі. Напрыклад, трэба было вывучыць нумар за пару дзён, даводзілася старанна працаваць.

Затым скончыла адзінаццаты клас і паступіла. Год вочнага навучання быў вельмі напружаны. У Віцебску няма цыркавых калектываў, і было цяжка трымаць сябе ў тонусе. Праз год я перавялася на завочнае аддзяленне. За месяц да гэтага мяне запрасілі паспрабаваць сябе ў выдатны калектыў «Беларускія наезнікі на конях» пад кіраўніцтвам Барыса Лазарава. Мне пашанцавала папрацаваць

з заслужаным артыстам Асеціі і яго сям'ёй. Вялікі ўклад у маё развіццё зрабіла Ала Анатолеўна Нікалаева-Аліева, галоўны рэжысёр Беларускага дзяржаўнага цырка. Дзякуючы гэтаму чалавеку я выступіла ў Александрый ў эстрадна-цыркавай праграме «Купальскі сон», прыняла ўдзел у пралогу першага Мінскага міжнароднага фестывалю цыркавога мастацтва, у праграмах «Навагодняя казка ў цырку» і «Цырк! Цырк! Цырк!». Але, самае галоўнае, мне выпаў гонар прадставіць нашу краіну на цыркавым фестывалі ў Рызе, дзе з напарніцай Анастасіяй Пуцятай у якасці паветраных гімнастак мы занялі другое месца.

— Напэўна, пастаянна даводзіцца рэпеціраваць? Колькі часу патрабуецца для падрыхтоўкі новага нумара?

— Я ніколі не ўстанаўліваю сабе нейкіх рамак. Магу рэпеціраваць ад гадзіны да трох, схадзіць на харэаграфію, у трэнажорную залу. У цырку для гэтага ёсць усе ўмовы. А што датычыцца часу на падрыхтоўку новага нумара... Тут усё

па-рознаму: можа спатрэбіцца два тыдні, а можа месяц і нават год. Гэта залежыць ад многіх фактараў: фізічнай падрыхтоўкі, складанасці нумара, яго задумкі. Дарэчы, для мяне самым небяспечным і складаным нумарам застаецца паветраная трапецыя.

— А як жа нумары з удзелам жывёл?

— У праграме «Навагодняя казка ў цырку» працавала з вярблюдамі і ламамі. Дарэчы, заўсёды любіла пакарміць жывёл, даць ім пабоўш сухарыкаў, паглядзіць. У нейкі момант гэта магло пайсці не на карысць справе. (Смяецца.)

— Цырк для вас — гэта...

— Я заўсёды аддавала ўсю сябе цыркавому мастацтву. Дзякуючы яму я — творчы чалавек, вучыся на рэжысёра і дапамагаю трэніраваць дзетак у цыркавай студыі. Зараз абсалютна ўпэўнена вам кажу, што ўявіць сваё жыццё без яго не магу!

Ангеліна НОВІКАВА, студэнтка II курса Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў.

«Кіраваць БМП? Не складаней, чым аўто»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— Наколькі складана было паступіць у кадэцкае вучылішча?

— Меркавалася ўзяць толькі дзвюх дзяўчат, а заяў было значна болей. Шмат адсялася на псіхалагічным

гэтыя варыянты не разглядала. Пашанцавала, што калі выпускалася з кадэцкіх шэрагаў, то ў Ваеннай акадэміі адкрылі набор псіхалагаў-дзяўчат. Таму я, можна сказаць, першапраходзец. Лічыце, са 105 курсантаў, 14 з якіх — псіхологі, дзяўчыны ўсяго дзве. Працэс адаптацыі прайшоў дастаткова

сталасць. Вайсковае жыццё дысцыплінуе, і гэта цудоўна. А на грамадзянцы так многа спакус і ляюты...

— Які твой распарадак дня?

— Прачынаюся ў 5.30. Зарадка пачынаецца ў 6.15. Для гэтага трэба прыйсці на тэрыторыю Акадэміі, паколькі мы жывём у інтэрнаце паза яе межамі. Калі вяртаемся, то ў нас усяго 20 хвілін, каб пераапрацуць і ісці на ранішні агляд і на сняданак. Як правіла, у дзень — чатыры пары, з 8.30 да 14.40. Пасля абед і самападрыхтоўка з 16.00 да 19.30. І толькі пасля вячэры я вяртаюся назад у інтэрнат...

— А ў выхадныя?

— Субота ў нас — звычайны навучальны дзень. Заняткі ідуць да абеду, пасля яго ў інтэрнаце пачынаецца парка-гаспадарчы дзень, як і ў войску. Затым вячэра і назад. У нядзелю пад'ём

а сёмай гадзіне. Пасля сняданку глядзім праграму «Арсенал», займаемся спортам і з гадзіны дня наступае вольны час.

Бываюць, праўда, тыдні, калі крыху стамляешся і фізічна, і маральна. Але гэта праходзіць. Дастаткова толькі з'ездзіць у звальненне, балазе з вучобай у мяне праблем няма. Як і ў звычайным жыцці, проста трэба на некаторы час змяніць абстаноўку. Ды і адпачынак пасля кожнай сесіі дапамагае. Узімку ён доўжыцца 12 сутак, а ўлетку — цэлы месяц.

— З чаго складаецца навучальны працэс?

— Ён у нас агульны як для хлопцаў, так і для дзяўчат. Праграма ўключае прадметы па псіхалогіі — асобаснай, ваеннай, узроставай, педагагічнай. Прычым элемент псіхалогіі ёсць ужо непасрэдна ў моманце знаходжання

Ваенная форма і прыгажосць — сумяшчальныя!

ў замкнёным калектыве. Так і выпрабудоўваем адно на адным метады візуальнага назірання, якім нас вучаць. І канешне ж, ёсць дысцыпліны, без якіх не можа абысціся кожны афіцэр, — тактыка, баявая падрыхтоўка, агульнавайсковы статут, стрававая падрыхтоўка, ваенна-інжынерная, будова і эксплуатацыя бранятанкавай тэхнікі, кіраванне падраздзяленнямі ў мірны час. Зараз мы нават вучымся кіраваць баявой машынай пяхоты (БМП). На першы погляд падаецца, што гэта вельмі складана. І спачатку нават крыху баішся. Але аказваецца, што гэта працэс, чым кіраваць звычайным аўтамабілем.

На першым курсе мы шмат бегалі на спартыўнай падрыхтоўцы. Марш-кідкі на 10 кіламетраў былі звычайнай справай. Выкладчык па фізікультуры вучыў нас сакрэтам рукапашнага бою. Ён быў дастаткова патрабавальны. Яшчэ мы вучыліся па бразільскай сістэме — гэта калі ўсе практыкаванні робяцца адразу цэлай

камандай. У выніку для мяне прабегчы 10 кіламетраў усё роўна, як цывільнаму чалавеку прайсціся ў прадуктовую краму.

— Тэорыя псіхалогіі павінна падмацоўваць практыкай...

— Стажыроўка будзе пасля трэцяга курса — усяго адзін раз на чатыры гады. Мы выезджаем на месяц у злучэнні, дзе працуем непасрэдна з салдатамі і афіцэрамі. Справа ў тым, што ў псіхалагаў ва Узброеных Сілах толькі адна пасада — псіхолог батальёна.

— Што самае галоўнае ты вынесла за час вучобы?

— Тое, што ніколі не трэба здавацца. Як бы цяжка ні было, але пасаваць перад складанасцямі нельга ні ў якім разе. Заўсёды можна знайсці рашэнне, прыняць яго і выканаць. Так, ёсць пераломныя моманты, але іх трэба проста перажыць. Пачытаў кнігу, пагуляў у баскетбол, валејбол — і ўсё бачыцца ўжо не такім сумным.

Валяр'ян ШКЛЕННІК, Фота Таццяны ТКАЧОВАЙ.

Каб трапіць у трэнажор баявой машыны пяхоты, трэба быць спрытным.

адборы і на фізікультуры. А я ж прафесійна займалася танцамі, баскетболам, лёгкай атлетыкай. Праблем з фізічнай падрыхтоўкай не было, і таму прайшла па конкурсе. У кадэцкім вучылішчы я правучылася чатыры гады. Акцэнт на тым, што я дзяўчына, не было. Праграма была агульная для ўсіх. А калі паступала ў Ваенную акадэмію, то падрыхтавала запасны варыянт. Калі б не ўдалося трапіць па конкурсе сюды, то пайшла б вучыцца ў БДУ на псіхолога.

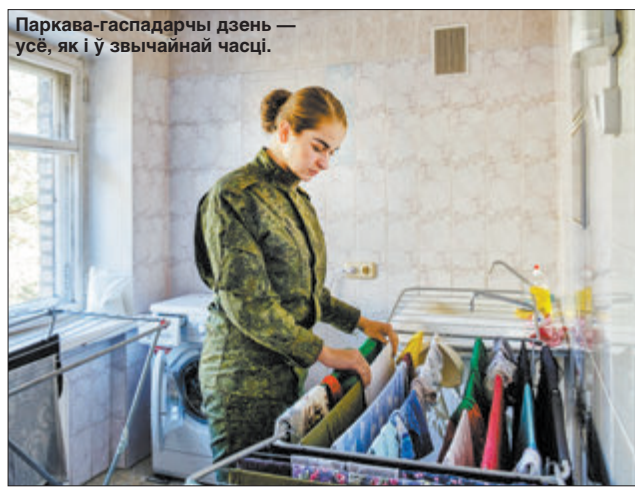
— Але ўсё атрымалася!?

— Так. Мне раілі Акадэмію МУС, Камандна-інжынерны інстытут МНС. Але па розных прычынах я

хутка. Я не разумела спачатку спецыфіку навучання, бо ў кадэцкім вучылішчы ўсё інакш, па-іншаму расставілена кіраўніцтва. Але даволі хутка ўцягнулася. Цікава, што ў нас вучыцца дзесьці чалавек з Пінска, але да сустрэчы ў Акадэміі ніхто адно аднаго не ведаў!

— А калі б склалася інакш і давалася ісці ў грамадзянскую ВНУ...

— Так, часам я ўяўляю звычайнае жыццё сярэднястатыстычнага студэнта з яго разнаволенасцю. Але кім бы я там была? Я ўсё ж такі дастаткова рана ўцягнулася ў ваенную падрыхтоўку. І нават калі гляджу на сваіх аднагодкаў, гутару з сябрамі, то адчуваю пэўную

Паркава-гаспадарчы дзень — усё, як і ў звычайнай часці.